

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2015 - 2820

Dato: 15. april 2015

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 31. marts 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 261 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Preben Bang Henriksen (V).

Spørgsmål nr. 261:

"Ministeren anmodes om - under henvisning til omtalen i TV2-Nyhederne den 29. marts 2015 af en sag, hvor en fader, der har erkendt at have slået børnenes moder ihjel under bestialske omstændigheder, trods udsigten til en fængselsdom på sandsynligvis ikke under 10 år, alligevel får tilkendt forældremyndigheden over børnene på henholdsvis 2 og 4 år - at kommentere retsstillingen på området. Ministeren anmodes specielt om at tilkendegive, i hvilke situationer ministeren forestiller sig, at forældremyndigheden under disse omstændigheder kan gå til andre personer. Der henvises til det konkrete forholds helt ualmindelige grovhed og den lange fængselsstraf, som vedkommende har udsigt til, og i hvilken periode almindelig og sædvanlig forældremyndighedsudøvelse må anses for endog særdeles indskrænket."

Svar:

Jeg vil indledningsvist understrege, at det vigtigste for mig er, at lovgivningen sikrer børnene bedst muligt.

Afgørelser efter forældreansvarslovens § 15 træffes af Statsforvaltningen og kan indbringes for domstolene. Der er ved afgørelserne tale om en konkret og individuel vurdering, hvor alle sagens omstændigheder skal inddrages.

Jeg har noteret mig den kritik, der er rejst af forældreansvarslovens § 15 på baggrund af en i medierne omtalt konkret sag.

Jeg kan om bestemmelsens indhold oplyse, at denne regulerer spørgsmålet om forældremyndighed ved forældremyndighedsindehaverens død. I § 15, stk. 1, 4.

og 5. pkt. (ved fælles forældremyndighed), og § 15, stk. 3 (ved eneforældremyndighed) reguleres specifikt de tilfælde, hvor den ene af forældrene har forvoldt den anden forælders død.

Bestemmelserne giver mulighed for, at andre kan søge om at få forældremyndigheden, hvis der ved dødsfaldet var fælles forældremyndighed, eller hvis den forælder, der har forvoldt den anden forælders død, havde eneforældremyndigheden.

Bestemmelserne kan anvendes i tilfælde, hvor der foreligger manddrab efter straffelovens § 237. Hvis dødsfaldet er forvoldt af den anden af forældrene ved vold (straffelovens § 246, jf. § 245) eller ved, at denne har hensat den anden i hjælpeløs tilstand (straffelovens § 250), kan det også blive aktuelt at anvende bestemmelserne.

En anmodning fra andre imødekommes kun, hvis det er af afgørende betydning af hensyn til barnet, at forældremyndigheden ikke bliver hos den længstlevende forælder.

Hvis den afdøde forælder havde eneforældremyndighed, kan både den længstlevende og andre søge om at få forældremyndigheden. Hvem af ansøgerne, der skal have forældremyndigheden afgøres under hensyn til, hvad der er bedst for barnet. Anmoder den længstlevende forælder i disse tilfælde om forældremyndigheden, imødekommes anmodningen, medmindre hensynet til, hvad der er bedst for barnet, taler imod det.

Udgangspunktet er således, at den længstlevende forælder har en fortrinsstilling i forhold til at bevare eller få tillagt forældremyndigheden. Hensigten hermed er, at barnet ikke ved dødsfaldet mister begge forældre. Ligesom i andre sager om forældremyndighed skal der ved vurderingen af, hvem der skal have forældremyndigheden lægges vægt på, om en part er egnet som forældremyndighedsindehaver.

Barnet skal ligeledes inddrages i sagen, sådan at dets perspektiv og eventuelle synspunkter kan komme til udtryk, jf. lovens § 34, og der skal tages hensyn til barnets egne synspunkter alt efter alder og modenhed, jf. § 5.

Jeg henviser til, at ministeriet nu foretager en afdækning af sagsområdet, og at jeg har indkaldt socialordførerne til et møde den 28. april 2015, hvor der på den baggrund vil være drøftelser af lovgivningen på området.

/ Malene Vestergaard